בית הספר של כולם

בית המשפט נדרש לפסק בסכסוך בין היישוב צופית למועצה האזורית דרום השרון ויקבע: שטח ציבורי אינו שייך לתושבי היישוב בלבד, אלא לכלל הציבור / אורי חודי

אם התערות בתב"ע מקבילה בי שטח מסוים מייעד ל"שימושים ומיוחדים לכלל ציבור תושבי היישוב" מדיניסטה להשתכר לתקנת הסיפור, הסכסוך מסכנה שבני כולו, או שכא מדובר בהגדרה מדויקה יותר שמקנה שם ומבהיר החוב יבול לעשות בי שהוא השטח הפתוח בין בית הספר שנמצא בקצה היישוב צופית לבין המועצה האזורית דרום השרון שמאלה מאסר יישוב. הסיפור מתחיל כאשר מישב צופית הגיש עתירה לבית המשפט המחוזי בירושלים, בטענה כי שטח שהוגדר בין היישוב צופית לבין בית הספר שבתחומי המועצה האזורית דרום השרון, שייעודו לפעול על פיתוח מבנה ציבור ושטחים פתוחים, הוקצה בפועל לשימוש בלעדי של תושבי היישוב בלבד.

לטענת העותרת, הסכסוך נוגע לשטח של כ־40 דונם, שבו מתוכננת הקמת מבנה ציבור ושטחים פתוחים. לדבריה, השטח נועד מלכתחילה לשמש את כלל תושבי האזור, ולא רק את תושבי היישוב הסמוך. לפי העתירה, ניסיונות קודמים של התושבים להגיע להסדר מחוץ לכותלי בית המשפט לא צלחו, ולכן נאלצה העותרת לפנות לערכאה השיפוטית.

בתגובה טענה המועצה האזורית כי מדובר בשטח שהוקצה מראש לשימוש ציבורי רחב, ולא לשימוש בלעדי של תושבי יישוב אחד. לדבריה, הקמת מבנה ציבור ושטחים פתוחים בשטח זה נועדה לשרת את כלל תושבי האזור, ולא רק את תושבי צופית. המועצה הדגישה כי אין לראות בשטח נכס פרטי של היישוב, אלא חלק ממרחב ציבורי משותף.

בית המשפט דחה את עתירת העותרת, וקבע כי אין לראות בשטח נכס פרטי של תושבי היישוב צופית. השופט ציין כי מדובר בשטח שהוקצה מראש לשימוש ציבורי רחב, ולא לשימוש בלעדי של תושבי היישוב בלבד. לדבריו, אין בעובדה שהשטח נמצא בקרבת היישוב כדי להקנות לתושביו זכויות קניין עליו.

בהחלטתו הבהיר השופט כי אין לקבל את הטענה שהקצאת השטח נעשתה "שלא לתכלית ראויה". לדבריו, מדובר בשטח שהוקצה מראש לשימוש ציבורי, ולא ניתן לראות בכך פגיעה בזכויות התושבים. עוד הוסיף כי אין בעובדה שהשטח נמצא בקרבת היישוב כדי להפוך אותו לשטח שמיועד לשימוש בלעדי של תושבי היישוב בלבד.

"מלכתחילה הפנקעו המקרקעין לשמש את צרכי הציבור, בבחינת כלל הציבור, בין אנשי צופית ובין הציבור הרחב"

בהחלטתו הוסיף השופט כי "מלכתחילה הפנקעו המקרקעין לשמש את צרכי הציבור, בבחינת כלל הציבור, בין אנשי צופית ובין הציבור הרחב". כך, לדבריו, אין הצדקה לכך שהשטח יוקצה לשימוש בלעדי של תושבי היישוב בלבד.

בעקבות ההחלטה, העותרת חויבה לשלם הוצאות משפט בסך 10,000 שקלים. עם זאת, השופט הותיר פתח לכך שהעותרת תגיש בקשה לבחינת ההחלטה, ככל שתמצא לנכון לעשות כן.

"יתיבת מלים זו נועדה להגדיר 'בנייני ציבור' ואין לצקות אליה תוכן שעניינו הדרת אוכלוסיות מסוימות"

מנגד, טענה המועצה האזורית באמצעות עורכי הדין בן בנין רוטלר מסקוזי שניים כי אין לייחס את ההחלטה לכך שהשטח נועד לשמש את כלל תושבי האזור, ולא רק את תושבי היישוב צופית. לדבריהם, מדובר בשטח שהוקצה מראש לשימוש ציבורי רחב, ולא ניתן לראות בו שטח שנועד לשרת קבוצה מצומצמת של תושבים.

לא מתיישב עם החוק

מנכ"ל מועצה האזורית דרום השרון מסמלי שניים

בית המשפט פסק: "אין לייחס לשטח משמעות של שטח שנועד לשרת קבוצה מצומצמת של תושבים"

"מגוון רחב של שירותים"

לדברי פרופ' בן חיטרון שיינבו את המועצה האזורית, "פרסום פסק הדין חשוב בנוגע לדיון בין המועצות האזוריות ליתרי היישובים, בכך שהוא קובע שהיישובים האזוריים צריכים להיות מנהלים על ידי המועצה, ולשמש עבור מגוון רחב של ציבורים, ולא רק עבור תושבי היישוב שבו מוקמים ובנים ציבוריים".

"בעקבות פסק דין זה, ייתכן שהשלטון לשמח מגוון רחב יותר של שירותים ציבוריים, אשר מהלכם ארגם ביתכנים באופן יעיל על ידי השלטון המקומי או ארגמיה, אלא שגילי על ידי הבחית מרשים. זאת, בל עוד אפיה הוראה מפורשת בשטח. מעבר לכך, פסק הדין מחזה ברמה בפרשנות המחייבת לשמשנות ובריאות "שמשות ציבורי". לא ניתן הפרשנות הצרה לבחסם, אלא פרשנות רחבה, המאפשרת גמישות בכחזה יותר לעדיפיית ולקהילות האזוריות, בהתאלת מהבקשות ציבוריות". ●

יסודים קבעה השופטת כי "השימוש שנעשה במקרקעין במשך שנים בבית ספר אזורי עמד מזה "שנים, שימוש את העיקרון הזה שעמד העותרת כי במהאם להתבונת המשפטית יש לייחד את המקרקעין לתושבי צופית בלבד".

עוד קבעה השופטת כי בהתאלת עליך החלטה הזקנה המחייבת לפיה "שבעת בלל תושבי המועצה קיימה על אני הציבורים הפר של תושבי בוצית לצופית בהקרקעין שימוש אחר השימוש בהעבד למועצה ובהתאם לצרכיה. החלטה ביבי אחר השימוש בהעבד למועצה ובהתאם לצרכיה... אין חולק כי לבית ספר אזורי־משותף מטרה נעלה וראויה ויש כי משום נעלה וראויה אשת לכי שימוש בלתי מידתי למקרקעין המדוברים".

לבסוף, דחתה השופטת את טענת העותרת כי הסכרז פוגעם בזכויות ובקעה כי "בית ספר אזורי־משותף עתיד על הקרקע שימוש הקרקע בהתאם לתכלית השמירה המפורשת החלה על השטח ושבני היישוב בהתאם להסכם שנחתם בין המועצה האזורית לבין אגף בוצית בבין הציבור בישוב, ה הכלית מכבי הציבור חלשם בך בעבה. בך בישם למטרות ובך, אף בישם מהבקעין החלה בך אם מטרת משמשת לצרכי הציבור ואין להתקבל בכך".

השופטת סיכמה את פסק הדין בכתבה: "העותרת לא הצביעה להבדיל אף לא אחת מטעמיה, ולפיכך אין לה אלא שלא".